

[L. D. Rasmussen.]

noget specielt, noget fagligt afgrænset Materiale, der her kommer til Behandling og Afgørelse, de bestaaende Retter vil lige saa let og fuldt betryggende kunne afgøre disse Spørgsmaal som alle de andre, de mellem Aar og Dag bliver stillet overfor.

Jeg vil derfor gerne foreslaa, at Løsladelse paa Prøve, Beskikkelse af et Tilsyn og Opstilling af de paagældende Betingelser til Underskrift af de løsladte sker gennem Justitsministeren efter Samraad med Fængselsledelsen, for Fangerne i Ungdomsfængslet efter Samraad med vedkommende Overværgeraad. Justitsministeren kan jo i Forvejen søge Benaadning og Ret til Eftergivelse af Dele af den idømte Straf.

Derimod bør Spørgsmaalet om eventuel Genindsættelse afgøres af Retten, men altsaa ikke Fængselsretten, thi den synes jeg overhovedet ikke der er nogen Grund til at etablere. De for den løsladte opstillede og af ham underskrevne Betingelser er, synes jeg, at betragte som en Slags Lov for ham eller, om man hellere vil, en Art Kontrakt, og den løsladte er at betragte som en fri Mand, for saa vidt han overholder denne Kontrakt. Men Afgørelsen af, om en Kontrakt eller en Lov er overtraadt, skal for enhver fri Mand ske ved Retten, og fri Mand er han, indtil Retten konstaterer, at han har overtraadt sin Kontrakt eller den Særlov, der er givet for ham.

Jeg beder bemærket, at den løsladte skal føre et ordentligt Liv. Ja, selvfølgelig, men dette er et abstrakt Begreb; hvad et i alle Henseender hæderligt Menneske betragter som tilladeligt, det kan en anden betragte som et uordentligt Liv. Han skal selvfølgelig føre et straffrit Liv, men om en Handling er strafbar, bør dog afgøres ved Retten. Der kan endvidere tilføjes yderligere Vilkaar for den løsladte, Vilkaar, hvorom der ogsaa kan blive Tvivl med Hensyn til deres Overholdelse; der kan blive Tvivl om, hvorvidt en mulig Overtrædelse er grov, eller om det er en mindre eller en endog meget ringe Overtrædelse. Derfor bør det være Retten, der afgør, om der foreligger Overtrædelse af Betingelserne, og eventuelt, om en Genindsættelse bør være Følgen heraf.

Altsaa, Spørgsmaalet om Løsladelse overlades til Justitsministeren, men Spørgsmaalet om Genindsættelse afgøres af Retten.

Med Hensyn til § 73, 2det Stykke, og den eventuelle Løsladelse, der her er Tale

om, ønsker jeg den Affattelse, der findes i Lovforslaget af 1924 § 75, 2det Stykke. Det angaar de i § 17 og § 18 omhandlede sindssyge og utilregnelige, der ved Rettens Kendelse anbringes paa Sindssygeanstalter eller Aandssvage-, Kur- og Plejeanstalter. Naar Paatalemyndigheden eller Anstaltsledelsen vil foranledige en Forandring i den trufne Afgørelse om Foranstaltningens Art eller, efter indhentet Lægeerklæring, foreløbig eller endeligt ophæve denne, saa kan Afgørelsen heraf trygt overlades til Justitsministeren, og at lade Retten træffe Afgørelsen synes ikke paa krævet i Tilfælde af denne Art.

I § 49 findes en Række Bestemmelser om disciplinære Straffe, som er enslydende i begge Forslag. Under Nr. 7 findes omtalt en Straf, Fortabelse af oplagte Arbejdspenge, der dog vist maa overvejes lidt nærmere. At Fangen i Henhold til Nr. 6 kan udelukkes fra Arbejdsgodtgørelse, er der intet at sige til; han udelukker sig selv, da Betingelsen for at kunne faa disse Penge efter § 37 er Flid og god Opførsel. At hel eller delvis Tilbageholdelse af oplagte Arbejdspenge kan ske som Erstatning for forvoldt Skade paa Værktøj, Indbo eller lignende, er kun naturligt og vil kunne forstaas af enhver Fange. Men at straffe f. Eks. Opsætsighed mod Opsynet, foruden med Tab af Ret til Arbejdspenge tillige med Tab af fortjente Arbejdspenge, vil neppe være rigtigt.

Disse Penge er hans retmæssige Ejendom, tjent ved Arbejde under Opfyldelse af de for Erhvervelsen stillede Betingelser. Det vil derfor være at krænke hans Retsfølelse, hvis hans fortjente Penge tilbageholdes for Opsætsighed eller for en lignende Forseelse, og selv om han personlig ikke har vist Respekt for sine Medmenneskers Ret, saa vil det ikke virke opdragende, hvis Samfundet krænker hans Retsfølelse.

§ 54, der omhandler Bøders Fastsættelse, holder sig i det væsentlige til den gældende Straffelovs Bestemmelser. Minimum sættes til 4 Kr., nu er det vistnok 2 Kr. Om dette Tal 4 er rigtigt, er ikke helt afgjort. Bestemmelsen kan godt med et Beløb paa 4 Kr. komme til at virke noget uretfærdigt, idet den ikke straffer lige. Nu ved jeg vel, at efter Forslaget skal der tages Hensyn til den skyldiges Betalings-evne, men det skal der ogsaa efter den gældende Lov.

„Ved Fastsættelsen af Bøders Størrelse bliver særligt at tage Hensyn til den Skyldiges Formuesforfatning“;